

ticky i nariadenia a výnosy týmto ministerstvom vydané. Zákon č. 64 z r. 1918 sb. z. a n., na základe ktorého vláda zmocnila ministra pre správu Slovenska k vydávaniu nariadení za účelom udržania poriadku, na konsolidovanie pomerov a zabezpečenie riadneho štátneho života, neobsahuje nijakého ustanovenia o tom, že nariadenia, ministrom pre správu Slovenska vydané, platia len do doby trvania tohoto ministerstva, a rečený výnos ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska nie je tiež časove obmedzený. Ani z obsahu toho výnosu nevyplýva, že by jeho platnosť bola časove podmienená trvaním ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska. Uvádza-li zákon č. 64 z r. 1918 sb. z. a n. v nadpisoch, že jedná o mimoriadných prechodných ustanoveniach, mal tým zrejme na myslí len mimoriadne, prechodné zriadenie ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska, nedotýka sa však platnosti nariadení a výnosov týmto ministerstvom vydaných, ktoré taktiež ako výnosy a nariadenia ostatných ministerstiev platia až do doby výslovného zrušenia, alebo zmenenej úpravy novými výnosmi a nariadeniami.

Čís. 4383.

Ustanovení § 5 zák. čís. 124/24 Sb. z. a n. předpokládá, že autorem jest třetí osoba, nikoli zodpovědný redaktor.

Autorem jest nejen, kdo sepíše a uveřejní své vlastní myšlenky, nýbrž i ten, kdo reprodukuje projevy třetích osob.

Při souběhu trestných činů předpisuje § 102 tr. z., aby peněžitá pokuta byla uložena na každý trestný čin zvláště.

(Rozh. z 5. března 1932, Zm IV 594/31.)

Nejvyšší soud zamítl po veřejném líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku vrchního soudu v Košicích ze dne 7. září 1931, jímž byl potvrzen rozsudek krajského soudu v Berehově ze dne 14. listopadu 1930, kterým byl obžalovaný uznán vinným dvojnásobným přečinem pomluvy podle §§ 1, 3 odst. 2 čís. 2 zák. čl. XLI: 1914.

Z d ů v o d ů :

Obžalovaný, zodpovědný redaktor period. časopisu, si stěžuje, že nebylo při výměře trestu použito § 5 tisk. nov., neboť jmenoval hned autora, totiž, že I. R. přednesl na veřejné schůzi slova, pro která je obžalovaný žalován, a že by utrpěl citelnou majetkovou škodu, kdyby tyto zprávy nebyl uveřejnil, poněvadž předplatitelé a čtenáři by jeho noviny neodebírali. Tím uplatňuje stěžovatel ve věci zmatek podle č. 1 c) § 385 tr. ř., že totiž nižší soudy mylně neuznaly na jeho beztrestnost. Zmateční stížnost není oprávněna. Autorem závadného článku je podle vlastního doznání a podle zjištění nižších soudů obžalovaný, neboť závadný článek sepsal. Okolnost, že obžalovaný k sepsání článku použil přednášky I. R., neodnímá mu vlastnost autora, neboť autorem není jen ten, kdo

sepíše a uveřejní vlastní myšlenky, nýbrž i ten, kdo na základě přednášky jiné osoby napíše o jejím obsahu článek a uveřejní jej. Na obžalovaného nelze vztahovati ustanovení § 5 zák. čís. 124/24 Sb. z. a n., který předpokládá, že autorem uveřejněného článku je třetí osoba a nikoliv zodpovědný redaktor a že tento zprávu jiným autorem sepsanou uveřejnil. Proto netřeba se zabývatí další podmínkou § 5 cit. zák., zda obžalovanému hrozilo citelné hmotné poškození, kdyby byl zprávu neuveřejnil, poněvadž chybí již prvá podmínka beztrestnosti podle § 5 tisk. nov.

Obžalovanému byl vyměřen trojí peněžitý trest, aniž nižší soudy vyslovily, který trest prohlašují za hlavní a který za vedlejší. Poněvadž obžalovaný byl uznán vinným dvojnásobným přečinem pomluvy tiskem, na které zákon ustanovuje jako hlavní trest vězení a vedlejší tresty peněžité, a při použití § 92 tr. z. byly hlavní tresty proměněny v peněžité tresty, měly býti obžalovanému v důsledku zásady § 102 tr. z. vyměřeny čtyři peněžité tresty. V podobném smyslu rozhodl už Nejvyšší soud dne 6. března 1924 ve věci Zm III 48/24 pro zachování právní jednotnosti, uveřejněném v roč. VII. str. 277 Právního Obzoru. Poněvadž vyměření tří peněžitých trestů je ve prospěch obžalovaného, nemůže Nejvyšší soud z úřední moci trest v neprospěch obžalovaného změnit. Ježto obžalovanému byly vyměřeny peněžité tresty za sbíhající se dva přečiny, měl mu býti podle zásady odst. 4 § 8 tr. nov. z r. 1929 vyměřen jeden náhradní trest. Nižší soudy vyměřily obžalovanému sice tři náhradní tresty, avšak ani jich souhrn nepřekročuje zákonem připuštěnou míru při přeměně nejtěžšího peněžitého trestu, takže výměra, byť tří náhradních trestů, není v neprospěch obžalovaného.

Čís. 4384.

Předpisů o zanedbání povinné péče redaktorem po rozumu § 6 zák. čís. 124/1924 nelze použítí na přestupek podle § 497 tr. zák., byť byl spáchán tiskem.

Jde o tento přestupek, nikoli o přečín podle § 491 tr. zák., je-li podstatou článku výtka, že se napadený dopustil různých konkrétně blíže nenaznačených machinací (s válečnými půjčkami), které byly za trestního řízení i proti napadenému na přetřes předvedeny (i napadený byl obžalován, avšak zproštěn).

(Rozh. ze dne 8. března 1932, Zm I 80/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze jako soudu kmetského ze dne 4. listopadu 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 6 zákona z 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a obžalovaného zprostil podle § 259 odst. 2 tr. ř. v doslovu § 4 zákona čís. 209/1931 sb. z. a n. z obžaloby, že jako odpovědný redaktor periodického tiskopisu »V.«, zanedbal takovou pozornost, při jejímž povinném použití nebyl by do č. 259 tohoto tiskopisu ze dne 5. listopadu 1929 pojal článek pod názvem »Václav K.«,